

STATUTY UNII APOSTOLSKIEJ KLERU

Zatwierdzone w 1995 r., z modyfikacjami z 1998 r. i 2007 r.

WSTĘP

Sobór Watykański II przypomniał doniosłość Kościoła lokalnego, „w którym realnie jest obecny i działa Kościół Chrystusowy, jeden, święty, katolicki i apostołski” (CD 11). Biskup jest jego pasterzem. Swój urząd wykonuje wspomagany przez prezbiterium i diakonów.

„W prezbiterium każdy jest związany z innymi członkami szczególnymi więzami miłości apostołskiej, posługi i braterstwa” (PO 8). Wszyscy pracują dla tej samej sprawy, tj. dla budowania Ciała Chrystusowego.

Z samej natury ich posługiwania wyświęceni szafarze powinni być przeniknięci i ożywieni głębokim duchem misyjnym (PO 8 i 10; PdV 18; DMV 26).

Unia Apostolska Kleru przyjmuje te wymogi i służy ich realizacji.

Jest ona **Unią**: gromadzi duchownych diecezjalnych, którzy pragną żyć we wzajemnej życzliwości i świadczyć sobie wzajemną pomoc.

Jest **Apostolska**: przyjęcie do tego stowarzyszenia ma na celu popieranie życia apostołskiego, czyli życia prowadzonego przez wyświęconego szafarza, na wzór życia apostołskiego, zakorzenionego w Chrystusie i oddanego posłannictwu.

Jest Unią **Kleru**: otwartą zatem na tych, którzy przyjęli Sakrament Świeceń – diakoni, prezbiterzy i biskupi – aby służyć, każdy w swoim zakresie, Kościołowi Jezusa Chrystusa.

Unia Apostolska Kleru powstała w 1862 r. z potrzeby udzielania pomocy duchowej, jaką dostrzegali niektórzy kapłani francuscy, belgijscy, niemieccy i włoscy, i zorganizowała się według reguł życia, jakie ukształtowały się w miarę dokonujących się reform kościelnych.

Ostatecznie została ona zatwierdzona przez Papieża Benedykta XV, 17 kwietnia 1921 r., na mocy Breve „Romanorum Pontificum” [AAS 13 (1921) 302-305], jako stowarzyszenie macierzyste w randze stowarzyszenia głównego, z siedzibą kanoniczną w oratorium św. Dionizego w Bazylice Montmartre w Paryżu, z dyrektorem generalnym, który ją prawnie reprezentował i mógł legalnie przyłączać Unie diecezjalne całego świata, już uznane i erygowane przez właściwego Ordynariusza, zgodnie z Kodeksem Prawa Kanonicznego (kann. 721-723).

Unia Apostolska Kleru dokonywała wielu korekt swoich statutów i samej struktury prawnej, z których ostatnia – w 1976 r. – była mocno inspirowana przez aggiornamento Soboru Watykańskiego II.

Aby na nowo pogłębić związane ze stanem duchownym wymogi i wyzwania, w służbie których angażuje się całe stowarzyszenie oraz uwzględnić nowe elementy tej posługi, jak przywrócenie jej trwałego wymiaru diakonalnego, Unia ponownie zrewidowała swoje statuty, które podają fundament i zasady organizacyjne jej życia wewnętrznego.

Nowa norma życia stowarzyszenia, uwzględniając aktualną sytuację Kościoła, winna bardziej wyrażać **duchowy i wspólnotowy aspekt** życia duchowieństwa diecezjalnego i nadać Unii Apostolskiej bardziej czytelny charakter misyjny, pobudzając jej członków do stawiania czoła nowym sytuacjom kościelnym z ufnością i dynamizmem apostołskim.

Aby osiągnąć te cele Unia Apostolska Kleru podkreśla:

- **Sakrament Świeceń** przez nieustanne ożywianie go zaangażowaniem w stałej formacji i zwracaniem szczególnej uwagi na każdy jego stopień;
- **formę stowarzyszeniową**:

„Duchowni diecezjalni powinni w sposób szczególny doceniać te stowarzyszenia, które – mając statuty zatwierdzone przez kompetentną władzę – przez odpowiedni i właściwie zatwierdzony sposób życia oraz braterską pomoc, pobudzają własną świętość w wykonywaniu posługi, jak również sprzyjają pogłębianiu więzi między sobą i z własnym biskupem” (KPK, kan. 278, § 2);

– **grupę lub „wieczernik”:**

Przynależność do Unii Apostolskiej jest drogą osobistego uświęcenia przez braterskie spotkania mające na uwadze równowagę życiową i odpowiedzialność ewangelizacyjną. Uprzywilejowanym środkiem do jego realizacji jest grupa lub „wieczernik” (Mt 26, 20), w którym członkowie gromadzą się w regularnych odstępach czasu w celu doświadczania miłości braterskiej, dokonywania rewizji życia i uzyskiwania ze spotkania wsparcia i bodźców do pracy apostolskiej;

– **Eucharystię i wielorakie formy modlitwy**, które powinny stawać się coraz bardziej kontemplacją tajemnic Boga, obecnego w życiu Kościoła i w życiu osobistym;

– **zapal obecności profetycznej w prezbiterium** dla popierania jego „zasadniczej formy wspólnotowej” (PdV 17; DMV 27-29), sakramentalnego i pasterskiego braterstwa oraz powołań do stanu duchownego.

Statut, który jest proponowany jako podstawowa norma dla grup i członków Unii Apostolskiej, dzieli się na dwie części:

– **„fundamenty”**, czyli podstawowe zasady, które są drogowskazami w realizacji jej celów oraz w jej działalności, ukierunkowania, według których członkowie określają swoje zadania jako wyświęconych szafarzy, konkretne cele, jakie Unia sobie wyznacza;

– **„ustrój prawny”**, który winien odzwierciedlać jej ducha oraz podstawowe ukierunkowania.

W każdym kraju, aby odpowiedzieć na szczególne wymagania lokalnych Unii, Statut winien zostać uzupełniony przez „Dyrektorium”.

Unia Apostolska zamierza w ten sposób wspomagać swoich członków w realizacji osobistego projektu życia według tego, co proponują dokumenty papieskie i własne diecezje oraz we wzrastaniu w tej przyjaźni z Bogiem i ze współbraćmi, której Chrystus domaga się od szafarzy swojego Kościoła.

FUNDAMENTY

A. Zasady konstytutywne

1. Unia Apostolska Kleru jest stowarzyszeniem otwartym na duchownych diecezjalnych, którzy zobowiązują się, wzajemnie się wspierając, realizować w pełni życie według Ducha, poprzez pełnienie posługiwania. Jej cechą charakterystyczną jest uprzywilejowanie braterstwa, wypływającego z Sakramentu Świeceń, w celu popierania wśród duchowieństwa i w Kościele życia wspólnotowego, kształtowanego na wzór więzi, jaka istniała między Apostołami, a Chrystusem, które zanurzone jest we wspólnocie Trójcy i wyraża się w miłości pasterskiej.

2. W każdym Kościele partykularnym biskup, wraz ze swoimi prezbiterami i diakonami, we wspólnocie z kolegium apostołskim, jest żywym znakiem Chrystusa: Głowy, Pasterza i Sługi. Na tej rzeczywistości zasadza się szczególny obowiązek wyświęconych szafarzy do coraz pełniejszego upodabniania się do Niego przez Ducha Świętego w życiu ludzkim, duchowym i pasterskim, będącym służbą ludowi Bożemu. Unia Apostolska przez wzajemny wkład każdego, przyczynia się do popierania takiego stylu życia.

3. Członkowie Unii Apostolskiej Kleru, świadomi tego, że stan duchowny ma zasadniczą formę wspólnotową, budują wspólnotę kościelną bądź na płaszczyźnie diecezjalnej, tworząc klimat wzajemnej zażyłości między współbraćmi oraz zaufania i posłuszeństwa wobec biskupa, bądź na płaszczyźnie powszechnej – okazując wierność Ojcu Świętemu, widzialnej podstawie jedności Kościoła.

4. Członkowie Unii Apostolskiej poświęceni i posłani jak wszyscy wyświęceni szafarze dla służby ludowi Bożemu, dzielą trudy i nadzieje świata, wzbudzając i rozwijając odpowiedzialny udział świeckich we wspólnym i jedynym posłannictwie Chrystusa, ponieważ także oni są aktywnymi podmiotami nowej ewangelizacji.

5. Unia Apostolska Kleru zaprasza swoich członków do przeżywania Sakramentu Święceń poprzez duchowość, czyli doświadczanie i kroczenie w Duchu Kościoła partykularnego, do którego są inkardynowani, w przekonaniu, że w przynależności i poświęceniu się własnej wspólnocie diecezjalnej, odnajdą źródło zrozumienia własnego życia i posługiwania.

6. Z tej racji, że każdy Kościół partykularny jest ze swej natury włączony w Kościół powszechny i w ewangelizację świata, członkowie Unii Apostolskiej przeżywają głęboko jego wymiar ekumeniczny i misyjny, z nową wrażliwością zabiegając o jedność chrześcijan, komunij z ich pasterzami i głoszenie Ewangelii wszystkim narodom.

7. W przeżywaniu miłości pasterskiej, każdy członek Unii Apostolskiej Kleru pozwala prowadzić się Duchowi Świętemu, żywiąc te same uczucia, co Chrystus wobec Ojca i ludzi oraz przyjmując za swoją własną, pokorną i dyspozycyjną wiarę Maryi, matki i dziewicy, złączoną z tajemnicą i posłannictwem Chrystusa.

B. Model życia

8. Członkowie Unii Apostolskiej Kleru, dla rozwoju swej miłości pasterskiej, ze wszystkich sił trwają przy Chrystusie i w Jego Kościele, wspierając się wzajemnie między sobą oraz w gronie wszystkich współbraci, tak by życie komunii wyrażało się w prawdziwym braterstwie sakramentalnym i duszpasterskim.

9. Z tej racji, że dla wyświęconego szafarza zasadniczą sprawą jest ciągle odnawianie i pogłębianie świadomości bycia sługą Chrystusa i Kościoła, członkowie Unii Apostolskiej Kleru, zobowiązują się do ustawicznego pogłębiania własnej formacji, będącej wsparciem wiary i nieodzownym środkiem dla skutecznego pełnienia posługi.

10. Członkowie Unii Apostolskiej Kleru wezmą sobie do serca obowiązek karmienia własnego życia duchowego przy podwójnym stole Słowa Bożego i Eucharystii.

11. Dlatego, wiedząc, że jedynie Słowo przeżyte ma w sobie moc przekonywania, członkowie Unii jako pierwsi zatroszczą się o to, by żyć Ewangelią, aby później wiarygodnie przekazywać ją Ludowi Bożemu. Pozwalając kształtować się przez to Słowo, każdego dnia

będą, o ile to możliwe wspólnotowo, sprawować Liturgię Godzin, oddadzą się modlitwie myślniej, karmiąc ją chętnie czytaniem Liturgii Godzin i Mszy św.

12. Ponadto, sprawowanie Eucharystii, będą uważać za centrum życia własnego oraz życia Kościoła, gdyż w niej ponownie uobecnia się tajemnica Chrystusa umarłego i zmartwychwstałego. Eucharystia bowiem, jako źródło i szczyt wspólnoty, gromadzi i buduje Kościół; z tego powodu będą znajdować, zwłaszcza w codziennym sprawowaniu Eucharystii, najpełniejszą realizację i wsparcie miłości pasterskiej.

13. Z radością będą rozwijać w swoim życiu postawę kontemplacyjną, rezerwując codziennie specjalny czas na słuchanie i przyjmowanie Słowa Bożego oraz adorację, najlepiej przed Najświętszym Sakramentem.

14. Będą praktykować drogę rewizji życia, badając często własne sumienie. Nierzadko będą przystępować do Sakramentu Pojednania, jako okazji do przywrócenia w nas Bożego planu. Wielkie znaczenie będą przywiązywać do kierownictwa duchowego oraz ćwiczenia ducha pokuty i każdego roku znajdą stosowny czas na rekolekcje.

15. Za podstawowy wymóg zażyłej wspólnoty życia z Chrystusem i dyspozycyjności wobec Kościoła, członkowie Unii Apostolskiej uważają również radykalizm ewangeliczny, wyrażony szczególnie w „radach ewangelicznych”, które Jezus proponuje w Kazaniu na Górze. Wśród nich znajdują się rady posłuszeństwa, ubóstwa i czystości, które członkowie Unii są zobowiązani zachowywać zgodnie ze sposobami, celami i pierwotnym znaczeniem, jakie wynikają z tożsamości właściwej wyświęconemu szafarzowi diecezjalnemu.

*1. Naśladując Chrystusa posłusznego, oddanego, w powierzonej mu misji, jedynie pełnieniu woli Ojca, przeżywać będą swoje posłuszeństwo, przyjmując z wiarą i głębokim zmysłem kościelnym wskazania swojego biskupa i Papieża.

*2. Naśladować będą ubóstwo Chrystusa, żyjąc skromnie, praktykując gościnność, dzieląc się z innymi, w miarę możliwości, własnymi dobrami, ofiarując chętnie swój czas, okazując poważanie i szacunek wobec osób, akceptując je w ich odmienności oraz używając należycie rzeczy, zgodnie z ich własnym przeznaczeniem, zaświadczać w ten sposób prostotę i przejrzystość.

*3. Przeżywać będą czystość, jako dojrzałość uczuciową, wierność własnemu stanowi życia i bodziec miłości pasterskiej wobec Chrystusa i Kościoła. Ci, którzy wybrali celibat, według niezmiennej dyscypliny Kościoła, przeżywać będą ten charyzmat jako dar Boży, szczególne upodobnienie do Chrystusa, źródło duchowej płodności oraz jako profetyczną wartość dla dzisiejszego świata.

16. Kult Maryi Dziewicy, Matki Chrystusa i Kościoła, będzie ich wspierać w „nasycaniu” własnego życia i posługi synowską ufnością. Pobożność tę będą wyrażać zwłaszcza poprzez Liturgię i modlitwy maryjne podsuwane wnoszone przez rodzimą tradycję.

17. Członkowie Unii Apostolskiej Kleru będą wykazywać swoją przynależność do stowarzyszenia, uczestnicząc aktywnie zarówno w diecezjalnych spotkaniach duchowieństwa, jak i w spotkaniach własnych.

18. Odwiedzanie współbraci, zwłaszcza odczuwających większą potrzebę solidarnej obecności, wsparcia czy przyjaźni, będzie uprzywilejowanym sposobem wyrażania ducha stowarzyszenia.

19. Potraktują jako obowiązek duszpasterski, zarezerwowanie odpowiedniego czasu na studiowanie nauk teologicznych i humanistycznych, co stanowi nieodzowny wymiar stałej formacji i sposób bycia na bieżąco, w zakresie problemów duszpasterskich i społecznych.

20. Nie będą zaniedbywać należnego odpoczynku i wytchnienia, jako sposobu do koniecznego odzyskania równowagi psychofizycznej, ascetycznej i pasterskiej.

21. Corocznie w jednej Mszy św. wspominać będą w szczególny sposób żywych i zmarłych członków Unii.

22. W duchu solidarności i współuczestnictwa w celach i dziełach Unii, zapłacą każdego roku składkę członkowską określoną przez Dyrektorium Krajowe.

C. Oferowane posługi

23. Unia Apostolska Kleru, z racji ducha diecezjalności, który ją ożywia, działa w łączności z biskupem w służbie duchowieństwa.

24. W tej perspektywie Unia w każdej diecezji, w której jest obecna, służy pomocą, aby można było osiągnąć głębsze zrozumienie Sakramentu Święceń, w celu lepszego dowartościowania różnorodności posług i bogactwa komunii w budowaniu Kościoła.

25. Unia w szczególności wspiera stałą formację – ludzką, duchową, intelektualną i duszpasterską – duchowieństwa własnej diecezji, przyczyniając się do jej ożywienia, jeśli jest do tego wezwana.

26. W nowym klimacie współpracy między Kościołami, Unia Apostolska zachęca swoich członków, do oddania się swemu Biskupowi dla służby pozadiecezjalnej, zwłaszcza na terenach misyjnych, w diecezjach o niewystarczającej ilości duchowieństwa oraz – jeśli byliby o to proszeni – dla pracy formacyjnej w seminariach.

27. Unia Apostolska bierze twórczy udział w każdej formie diecezjalnej działalności duszpasterskiej związanej z jakościowym i ilościowym rozwojem powołań do stanu duchownego.

28. Jako nowy znak czasów coraz bardziej rozwijają się w diecezjach grupy modlitewne, medytacyjne, dyskusyjne, przyjacielskie i prowadzące życie wspólne. Unia Apostolska zwraca uwagę na te nowe formy wspólnotowe, które odpowiadają potrzebom wielu współczesnych duchownych diecezjalnych i proponuje ze swej strony doświadczenie grup lub „wieczerników”.

29. Członkowie Unii Apostolskiej, chcąc popierać życie duchowe wyświęconych szafarzy, angażują swoją animacyjną działalność w służbie diecezji:

- w przypominaniu wartości celebracji eucharystycznej i konieczności przedłużonego czasu codziennej modlitwy;
- w popieraniu Sakramentu Pojednania;

- w zaoferowaniu kierownictwa duchowego współbraciom i tym wszystkim, którzy poszukują własnego programu życia;
- w ożywianiu lub, gdzie trzeba, popieraniu dni skupienia, rekolekcji i spotkań odnowy, przybliżając i zapraszając tych, którzy skłaniają się do ich zaniedbywania;
- w podsuwaniu i rozpowszechnianiu publikacji i czasopism dotyczących duchowości kapłańskiej.

30. Wierni własnemu szczególnemu charyzmatowi, popierają również ducha wspólnoty i braterstwa:

- podtrzymując i wspierając współbrata znajdującego się w kryzysie, w sytuacjach niedostatku lub ekonomicznej niepomyślności;
- współpracując z instytucjami i stowarzyszeniami, którym wyraźnie leży na sercu życie i posługa biskupów, prezbiterów i diakonów;
- popierając wzajemną gościnność i podejmując nowe drogi komunii, które Duch Święty będzie podpowiadać, także z duchownymi innych wyznań.

31. Wszyscy angażują się w zaznajamianie innych z Unią Apostolską.

ORGANIZACJA

32. Unia Apostolska Kleru jest stowarzyszeniem publicznym i międzynarodowym zrzeszającym duchownych, zatwierdzonym przez Stolicę Świętą 17 kwietnia 1921 r.

33. Po Soborze, aby móc lepiej realizować swoje cele, Unia Apostolska Kleru ukonstytuowała się i została zatwierdzona jako Międzynarodowa Federacja Unii Diecezjalnych prawomocnie przyłączonych. Obecnie jest ukonstytuowana jako Konfederacja Międzynarodowa. Ma ona siedzibę w Rzymie i jest prawnie reprezentowana przez swego Dyrektora Międzynarodowego.

Organami Konfederacji są Zgromadzenie, Rada Międzynarodowa i Zarząd Międzynarodowy.

34. Unie diecezjalne tego samego kraju, wyjąwszy szczególne przypadki, w których Rada Międzynarodowa uzna za stosowne uchylenie zasady, tworzą Federację Krajową.

35. Gdy istnieje Federacja Krajowa, przyłączenie grupy diecezjalnej kanonicznie erygowanej dokonuje się jedynie przez Federację. W przypadku sporu między Federacją i grupą proszącą o przyłączenie, można odwołać się do Zarządu Międzynarodowego.

36. Gdy brak jest Federacji Krajowej, wówczas do Konfederacji Międzynarodowej mogą przyłączyć się diecezjalne grupy duchownych, zatwierdzone przez własnych Ordynariuszy, lub większe grupy, uznane przez odpowiednie Konferencje biskupów, które by posiadały cele i akceptowały statuty Konfederacji.

37. Przyłączenie dokonuje się przez urzędowy list Dyrektora Międzynarodowego, na wniosek Dyrektora grupy, zatwierdzony przez odpowiednie Zgromadzenie.

38. Dla utrzymywania łączności między swoimi członkami, ich formacji i rozpowszechniania swoich celów, Unia Apostolska wydaje własne publikacje na poziomie międzynarodowym, krajowym i diecezjalnym.

A. Unia Diecezjalna

39. Unia Diecezjalna jest zakorzeniona w Kościele partykularnym dla służenia całemu jego klerowi, w łączności z własnym biskupem.

40. Unia Diecezjalna może powstać już z minimalną liczbą 5 członków. Zostaje legalnie ustanowiona, jeżeli jest erygowana i zatwierdzona przez biskupa i prawomocnie przyłączona do Federacji.

41. Zostaje się członkiem Unii Diecezjalnej, przestrzegając warunków określonych przez Dyrektorium Krajowe, akceptując cele i sposób życia wyrażone w Statucie oraz podejmując zobowiązania aktem przystąpienia [do UAK], przyjętym przez właściwego Dyrektora.

42. W niektórych przypadkach Unia Diecezjalna tworzy jedną, grupę miejscową; w innych, wiele grup miejscowych, stanowiących jednakże część tej samej Unii.

43. Unia Diecezjalna kształtuje się według swojej liczebności i, konstytuując się w Zgromadzenie, wybiera dla własnej posługi Dyrektora, wspomaganego przez przynajmniej jednego z członków oraz Skarbnika. Tworzą oni Zarząd diecezjalny, który jest wybierany co trzy lata lub według zwyczajów każdej diecezji i nie może pełnić funkcji dłużej niż 12 lat. Dyrektor diecezjalny winien być zatwierdzony przez własnego Ordynariusza i zgłoszony Dyrektorowi Krajowemu.

44. Dyrektor inicjuje spotkania grupy, dba o relacje z biskupem, prezbiterami, diakonami i świeckimi, zwłaszcza z tymi, którzy pełnią odpowiedzialne zadania i utrzymuje kontakty z Zarządem Krajowym lub na innym poziomie, zgodnie z podziałami organizacyjnymi każdego kraju.

45. Tam, gdzie grupa miejscowa byłaby międzydiecezjalna, po osiągnięciu przez nią określonego stanu liczebnego, należy zatroszczyć się o jej podział na Unie Diecezjalne, które lepiej wyrażają tożsamość Kościołów partykularnych.

46. Członkowie spotykają się regularnie w sposób zaproponowany przez dyrektorium każdego kraju.

47. Zaniechanie działalności Unii diecezjalnej jest regulowane przez Dyrektorium Krajowe, ze zwróceniem szczególnej uwagi na przeznaczenie dóbr oraz na archiwum, w przewidywaniu jej wznowienia.

Podpisujący akt zaniechania działalności zakomunikuje o nim zarządowi krajowemu i międzynarodowemu.

Dyrektorium Krajowe reguluje również wydalenie członka.

B. Unia krajowa

48. Krajową Unię Apostolską tworzy Federacja wszystkich Unii Diecezjalnych istniejących w danym kraju, uznanych zgodnie ze Statutem. Dla jej utworzenia wymagane są przynajmniej dwie Unie Diecezjalne i 15 członków. Organami Federacji Krajowej są Zgromadzenie, Zarząd i Rada.

49. W każdym kraju dyrektorzy diecezjalni lub ich delegaci zbierają się w regularnych odstępach czasu tworząc Zgromadzenie Krajowe. Spotkania te, doroczne lub przynajmniej co

trzy lata, są czasem modlitwy, refleksji i dzielenia się problemami dotyczącymi stowarzyszenia i duchowieństwa własnego kraju.

50. Zgromadzenie kształtuje się według konkretnych możliwości i – oprócz wyjątków dozwolonych przez Radę Międzynarodową w tym, co dotyczy Dyrektora – co trzy lata wybiera, dla posługi Uniom Diecezjalnym, Zarząd Krajowy składający się z Dyrektora i Skarbnika, oraz Radę, ukonstytuowaną według wskazań własnego Dyrektorium. Sprawują urząd przez trzy lata i mogą być ponownie wybierani przez 12 lat.

Dyrektor Krajowy, po konsultacji z Radą, mianuje Sekretarza Krajowego, który będzie wchodził w skład Zarządu Krajowego i będzie posiadał prawo głosu. Wszyscy winni być członkami Unii Apostolskiej Kleru.

51. Wybór Dyrektora Krajowego zostaje potwierdzony przez odpowiednią Konferencję Biskupów i zakomunikowany Dyrektorowi Międzynarodowemu.

52. Zatwierdzenie Dyrektora Krajowego zakłada uznanie Federacji Krajowej przez Dyrektora Międzynarodowego i niesie ze sobą obowiązek sformułowania przez odpowiednie.

53. Dyrektorium uzyskuje moc prawną z chwilą zatwierdzenia przez Radę Międzynarodową oraz przez właściwą Konferencję Biskupów.

54. Rada i ci wszyscy, którzy pełnią funkcje kierownicze w Unii Krajowej, poszukują tego, co pożyteczne i stosowne dla popierania grup diecezjalnych i ułatwiają ich powstawanie w diecezjach, gdzie nie istnieją. Mogą proponować programy i wytyczne dla zgromadzeń i wyszukiwać inicjatorów dla regionów i diecezji, gdzie – jak się mniema – mogłyby powstać nowe Unie.

55. Dyrektor zwołuje Zgromadzenie i Radę Krajową, aktualizuje programy krajowe, odpowiada za wydawnictwa krajowe, wizytuje grupy diecezjalne, troszczy się o relacje jedności i współpracy z Konferencją Biskupów, z biskupami, prezbiterami, diakonami oraz świeckimi, którzy działają na poziomie diecezjalnym. W szczególności troszczy się o więź z Dyrekcją Międzynarodową przesyłając jej na piśmie sprawozdanie dotyczące sytuacji Unii w swoim kraju na trzy miesiące przed każdym Zgromadzeniem Międzynarodowym.

56. Zaniechanie działalności Federacji Krajowej jest regulowane przez odpowiednie Dyrektorium, które winno przewidywać zabezpieczenie dóbr i archiwum z możliwością reaktywowania.

W okresie zaniechania działalności, zarząd i opieka nad tymi dobrami i archiwum zostają przejęte lub zagwarantowane przez Dyrektora Międzynarodowego, za pośrednictwem jego delegata.

C. Unia międzynarodowa

57. Dyrektorzy Unii Krajowych z całego świata gromadzą się, tworząc Zgromadzenie Międzynarodowe. To spotkanie staje się czasem modlitwy, refleksji, wymiany poglądów oraz podejmowania żywotnych decyzji dla całego Stowarzyszenia. Zgromadzenie Międzynarodowe studiuje wówczas problemy dotyczące duchownych [= wyświęconych szafarzy] i periodically uaktualnia statut Unii.

Zwyczajne Zgromadzenie Międzynarodowe zbiera się co pięć lat. W tym okresie organizuje się międzynarodowe spotkanie UAK w każdej strefie kontynentalnej.

58. Zgromadzenie Międzynarodowe wybiera dla posługi całej Unii Dyrektora Międzynarodowego i Skarbnika, którzy stanowią Zarząd Międzynarodowy; wybiera także Radnych, a spośród nich Pierwszego Radnego. Ustanawia liczbę Radnych wybieralnych lub dobieralnych, mając na uwadze reprezentatywność kontynentalną, językową i stowarzyszeniową. Radni Międzynarodowi, reprezentujący całą UAK, są mianowani przez Zgromadzenie Międzynarodowe, jeden dla każdego kontynentu (każdy ze swoim zastępcą, który w głosowaniu otrzymał najwięcej głosów spośród niewybranych dla kontynentu). Należy wybierać takie osoby, które dają gwarancję uczestnictwa w posiedzeniach Rady Międzynarodowej i skutecznego wypełniania swoich obowiązków. Kadencja Dyrektora Międzynarodowego, Skarbnika Międzynarodowego i Radnych Międzynarodowych trwa pięć lat i mogą być wybrani tylko na drugą kadencję.

59. Zgromadzenie Międzynarodowe określa roczną składkę każdego członka Unii; zatwierdza sprawozdanie Dyrektora oraz bilans i budżet przedstawione przez Skarbnika; sprawdza i programuje działalność Unii Międzynarodowej.

60. Dyrektor Międzynarodowy, po konsultacji z Radą, wybiera spośród członków Unii, Sekretarza Międzynarodowego i Dyrektora siedziby międzynarodowej, którzy będą wchodzić w skład Zarządu Międzynarodowego.

61. Wybrany Dyrektor Międzynarodowy winien zostać urzędowo zatwierdzony przez Stolicę Świętą pismem Kongregacji ds. Duchowieństwa.

62. Dyrektor i Radni Międzynarodowi, którzy powinni odzwierciedlać różne regiony, języki, kultury i uwarunkowania świata, poszukują tego wszystkiego, co jest użyteczne i stosowne dla wspomagania Unii Krajowych, do ustanawiania nowych grup w krajach, gdzie Unia Apostolska jest nieobecna i wzbudzania tam jej inicjatorów.

63. Uwzględniając języki i regiony, Rada Międzynarodowa wybiera delegatów dla skutecznego wspierania Dyrektora Międzynarodowego.

64. Rada Międzynarodowa składa się z Dyrektora Międzynarodowego, który ją zwołuje i jej przewodniczy, z Radnych Międzynarodowych, ze Skarbnika Międzynarodowego i Sekretarza Międzynarodowego. Rada Międzynarodowa, aby mogła wypełniać swoje zadania zbiera się przynajmniej każdego roku.

Zadania Rady Międzynarodowej są następujące: analizować całą działalność Stowarzyszenia; zatwierdzać plan działania, roczny bilans i budżet Międzynarodowego Zarządu UAK; wydawać zalecenia dotyczące rozwiązania spraw pilnych, jakie się pojawiają. Do jego kompetencji należy również mianowanie na pozostały czas statutowy zastępcy Skarbnika Międzynarodowego i Radnych Międzynarodowych, gdyby powstał wakat na skutek zrzeczenia, śmierci czy innej przyczyny.

65. Dyrektor zwołuje Międzynarodowe Zgromadzenie i Radę, wizytuje Unie Krajowe, odpowiada za wydawnictwa międzynarodowe, pobudza inicjatywy pozytywne dla Unii, dba o relacje z Kongregacją ds. Duchowieństwa, z innymi instytucjami kościelnymi i z dyrektorami generalnymi innych Stowarzyszeń, uzgadnia ze Skarbnikiem i zatwierdza operacje finansowe, przedstawia wobec Zgromadzenia Międzynarodowego sprawozdanie z działalności Unii. Radni Międzynarodowi współpracują z takimi samymi celami i pilnością we własnym zakresie. Mają oni następujące obowiązki:

* Uczestniczyć aktywnie w pracach Rady Międzynarodowej;

- * Ożywiać Unie krajowe we własnym sektorze;
- * Współpracować w promowaniu UAK w krajach, w których jeszcze nie istnieje;
- * Współpracować w wydawaniu publikacji międzynarodowych;
- * Utrzymywać dobre relacje ze stowarzyszeniami kapłańskimi, z międzynarodowymi instytucjami kościelnymi, we własnym sektorze;
- * Sporządzać odpowiedni raport z działalności Rady Międzynarodowej i Zgromadzenia Międzynarodowego.

66. Skarbnik zarządza dobrami Unii i troszczy się o ich wzrost, pobiera od Unii Krajowych roczne składki należne od członków, uzgadnia operacje finansowe z Dyrektorem międzynarodowym, przedstawia Zgromadzeniu do zatwierdzenia pięcioletni bilans i budżet.

67. Sekretarz działa ściśle zjednoczony z Dyrektorem międzynarodowym we wszystkich inicjatywach ożywiających Unię; w szczególności koordynuje działalność i zarządzanie sekretariatu międzynarodowego, troszczy się o publikacje; aktualizuje i utrzymuje w porządku archiwum, redaguje protokoły z posiedzeń Zgromadzenia i Rady oraz współpracuje z Dyrektorem siedziby celem wspólnego działania.

68. Dyrektor Siedziby Międzynarodowej na podstawie upoważnienia udzielonego przez Dyrektora Międzynarodowego, zarządza samą Siedzibą, a w Rzymie zajmuje się działalnością ożywiającą Stowarzyszenie.

69. Pierwszy Radny obejmuje urząd Dyrektora Międzynarodowego w przypadku jego śmierci, niezdadności lub ustąpienia z urzędu.
W takim wypadku jest zobowiązany zwołać Zgromadzenie Międzynarodowe przed wygaśnięciem bieżącego mandatu.

70. Wybory przeprowadza się według przepisów Kodeksu Prawa Kanonicznego i specjalnego regulaminu dołączonego do Statutu. Na ten regulamin mogą się powoływać Unie diecezjalne i krajowe przy wyborze odpowiednich osób do pełnienia powierzanych im urzędów.

71. Ci wszyscy, którzy troszczą się o żywotność Unii Apostolskiej Kleru, niech utrzymują częste wzajemne kontakty i niech traktują swój urząd jako posługę należną wszystkim współbraciom.

72. Wszyscy i poszczególni członkowie, którzy – na różnych szczeblach Unii Apostolskiej Kleru – winni partycypować w jej zobowiązaniach finansowych, wspomagają każdego roku także Międzynarodową Unię Apostolską w sposób ustalony przez Zgromadzenie.

73. W tym, co nie zostało wyraźnie określone w niniejszym statucie, odsyła się do norm Kodeksu Prawa Kanonicznego.

74. Zmiany wniesione do statutu z 1995 r., zostały zatwierdzone przez Zgromadzenie Międzynarodowe Unii Apostolskiej Kleru, odbyte w Rzymie od 19 do 23 października 1997 r. i przedstawione Stolicy Świętej do zatwierdzenia, zgodnie z kan. 314 Kodeksu Prawa Kanonicznego.

ZGROMADZENIE MIĘDZYNARODOWE

Regulamin wyborów

- 1.** Głosowania Międzynarodowej Unii Apostolskiej Kleru odbywają się zgodnie z kan. 119, § 1 Kodeksu Prawa Kanonicznego oraz według ustaleń niniejszego regulaminu.
- 2.** W wyborze Zarządu i członków Rady Międzynarodowej prawo głosu przysługiwać będzie członkom ustępującej Rady Międzynarodowej, dyrektorom krajowym lub ich delegatom, którzy we własnym kraju będą mogli liczyć na przynajmniej 15 członków rzeczywistych, należących do więcej niż jednej Unii diecezjalnych, i tym, którzy z Międzynarodową Unią Apostolską Kleru uregulowali roczne składki członkowskie.
- 3.** Funkcje w Unii Apostolskiej mogą otrzymać wszyscy, i wyłącznie, członkowie prawidłowo zapisani.
- 4.** Radni Międzynarodowi, reprezentujący całą UAK, są mianowani przez Zgromadzenie Międzynarodowe, jeden dla każdego kontynentu (każdy ze swoim zastępcą, który w czasie głosowania otrzymał najwięcej głosów spośród niewybranych dla każdego kontynentu). Należy wybierać takich, którzy dają gwarancję uczestnictwa w posiedzeniach Rady Międzynarodowej i skutecznego wypełniania swoich obowiązków. Zgromadzenie Międzynarodowe może pozostawić Dyrektorowi Międzynarodowemu możliwość dołączenia dwóch członków; jednakże – dla poważnych powodów – Zgromadzenie, przed wyborem, może zmienić liczbę Radnych dla każdego kontynentu i sposób ich prezentacji.
- 5.** Po zweryfikowaniu tożsamości członków Zgromadzenia Międzynarodowego i większości absolutnej wymaganej dla ważności swoich aktów, zostanie ustanowiona komisja wyborcza, złożona z najstarszego członka Zgromadzenia, który będzie pełnił funkcję przewodniczącego, z dwóch skrutatorów wybranych przez Zgromadzenie i z sekretarza międzynarodowego, który będzie pełnił funkcję protokolanta.
- 6.** Głosowania odbywać się będą tajnie, w celu odrębnego wyboru Dyrektora, Skarbnika, Radnych i Pierwszego Radnego.
- 7.** Po obliczeniu kartek z głosami i ogłoszeniu przez przewodniczącego komisji wyników, tenże odbierze zgodę od wybranych kandydatów.
- 8.** Na koniec głosowania zostanie sporządzony protokół, który zostanie podpisany przez członków komisji i będzie przechowywany w archiwum Unii.
- 9.** Wyniki wyborów winny zostać zgłoszone kompetentnym władzom w celu dokonania wymaganych zatwierdzeń.

**CHWAŁA CHRYSZTUSOWI PASTERZOWI
I MARYI, MATCE KOŚCIOŁA**